

UZASADNIENIE

Projektowana ustawa dotyczy ratownictwa i bezpieczeństwa w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich. Obecnie kwestie związane z ratownictwem górskim regulowane są przez przepisy ustawy z dnia 18 stycznia 1996 r. o kulturze fizycznej (Dz. U. z 2007 r. Nr 226, poz. 1675, z późn. zm.). Zgodnie z art. 55 ust. 1 wspomnianej ustawy organizowanie pomocy oraz ratowanie osób, które uległy wypadkowi lub są narażone na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia w górach, należy w szczególności do Górskiego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego (GOPR) oraz Tatrzańskiego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego (TOPR) - specjalistycznych stowarzyszeń o zasięgu ogólnokrajowym - w zakresie określonym w statutach tych organizacji. Szczegółowy zakres obowiązków i uprawnień tych organizacji, a także warunki ich wykonywania przez inne organizacje ratownicze określone są w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 12 listopada 2002 r. (Dz. U. Nr 193, poz. 1624). Zgodnie z obowiązującymi przepisami, za zapewnienie bezpieczeństwa osób przebywających w górach odpowiedzialne są organy administracji rządowej i jednostek samorządu terytorialnego, dyrekcja parków narodowych, a także osoby prawne i fizyczne prowadzące w górach działalność w zakresie kultury fizycznej. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 6 maja 1997 r. (Dz. U. Nr 57, poz. 358) doprecyzowane zostały warunki bezpieczeństwa osób przebywających w górach oraz obowiązki osób prawnych i fizycznych prowadzących w górach działalność w zakresie kultury fizycznej. Rozporządzenie określa m.in. szczegółowe warunki bezpieczeństwa tras i urzędzeń służących uprawianiu w okresie zimowym sportów oraz rekreacji ruchowej w górach, zasady ostrzegania o niebezpieczeństwie i oznakowanie szlaków i tras górskich, szczegółowe zasady organizowania wycieczek oraz zbiorowych imprez turystycznych i sportowych w górach.

Dane statystyczne Instytutu Turystyki jednoznacznie wskazują, że góry, są po morzu, najczęściej wybieranym kierunkiem wyjazdów Polaków. Ponad to od kilku lat w tym regionie można zaobserwować wzrastające zainteresowanie inwestorów rozwojem infrastruktury rekreacyjnej.

Obowiązujące przepisy w zakresie ratownictwa górskiego nie uwzględniają specyfiki regionów górskich, rozwoju nowych rodzajów sportów zimowych oraz pomijają uwarunkowania gospodarcze związane z prowadzoną działalnością gospodarczą w tym zakresie.

Ponadto, w związku z planami Ministerstwa Sportu i Turystyki zmierzającymi do uchylecia ustawy o kulturze fizycznej, a także obecnie prowadzonymi tam pracami nad projektem ustawy o sporcie, istnieje konieczność przeniesienia przepisów określających podmioty odpowiedzialne za organizowanie pomocy oraz ratowanie osób, które uległy wypadkowi lub są narażone na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia w górach, do odrębnego aktu prawnego.

Biorąc pod uwagę zakres przedmiotowy projektowanej ustawy o sporcie, wydaje się że właściwym rozwiązaniem będzie stworzenie odrębnego aktu prawnego dotyczącego ratownictwa górskiego.

Zgodnie z zakresem przedmiotowym projektowanej ustawy (art. 1) określa ona podmioty odpowiedzialne za ratownictwo górskie i ratownictwo na zorganizowanych terenach narciarskich, zakres ich obowiązków i uprawnień, oraz zasady finansowania ich działalności, obowiązki osób fizycznych uprawiających rekreację ruchową, sport i turystykę w górach oraz na zorganizowanych terenach narciarskich, zadania organów administracji rządowej, jednostek samorządu terytorialnego, dyrekcji parków narodowych i

krajobrazowych oraz obowiązki osób prawnych i fizycznych prowadzących działalność gospodarczą w zakresie rekreacji, sportu i turystyki w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich, warunki bezpieczeństwa osób fizycznych uprawiających rekreację ruchową, sport i turystykę w górach oraz na zorganizowanych terenach narciarskich.

Zgodnie z projektowanymi przepisami (art. 3 i 4) osoby uprawiają rekreację ruchową, sport i turystykę w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich na własne ryzyko i na własną odpowiedzialność. Mając na uwadze ochronę życia, zdrowia i mienia ustawa nakłada na te osoby pewne obowiązki.

Do obowiązków osób uprawiających rekreację ruchową, sport i turystykę w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich należy w szczególności:

- 1) przestrzeganie zasad bezpieczeństwa obowiązujących w poszczególnych dziedzinach rekreacji ruchowej, sporcie i turystyce w celu ochrony własnego życia, zdrowia i mienia oraz życia, zdrowia i mienia innych osób;
- 2) zapoznanie się i przestrzeganie zasad korzystania z danego obszaru, obiektu, lub urządzenia;
- 3) przestrzegania znaków informacyjnych, nakazu i zakazu;
- 4) zapoznanie się oraz dostosowanie swoich planów aktywności do posiadanych umiejętności i do aktualnych warunków atmosferycznych, prognozy pogody, komunikatu lawinowego dla danego obszaru i zastosowanie się do zaleceń i ograniczeń wynikających z ogłoszonego stopnia zagrożenia lawinowego oraz z panujących i przewidywanych warunków atmosferycznych;
- 5) użytkowanie ubioru i sprzętu odpowiedniego do rodzaju podejmowanej aktywności, sprawnego technicznie i zgodnie z jego przeznaczeniem, z tym, że dzieci do lat 14 przebywające na zorganizowanych terenach narciarskich powinny posiadać kask;
- 6) bezzwłoczne poinformowanie podmiotów upoważnionych do niesienia pomocy lub zarządzającego o zaistniałym wypadku lub zaginięciu osoby oraz o innych zdarzeniach nadzwyczajnych mogących mieć wpływ na bezpieczeństwo osób.

Za osoby małoletnie odpowiedzialność ponoszą ich prawni opiekunowie. Do odpowiedzialności za szkody wyrządzone w trakcie uprawiania rekreacji ruchowej, sportu i turystyki w górach stosuje się przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93, z późn. zm.).

Przepisy projektowanej ustawy dokonują rozróżnienia pomiędzy ratownictwem górskim, a organizowaniem pomocy dla osób, które uległy wypadkowi na zorganizowanych terenach narciarskich, tj. na terenach przeznaczonych przede wszystkim do uprawiania narciarstwa i snowboardingu. Zgodnie z projektowaną definicją zorganizowanymi terenami narciarskimi są ogólnie udostępnione, odpowiednio zaśnieżone lub z odpowiednio przygotowanym sztucznym podłożem, wyznaczone i oznaczone trasy narciarskie, nartostrady, półka ćwiczebne i inne tereny i obiekty przeznaczone w szczególności do uprawiania narciarstwa oraz snowboardingu znajdujące się w szczególności przy urządzeniach linowych przeznaczonych do transportu osób.

Według projektowanych przepisów, ratownictwo górskie polega na organizowaniu i udzielaniu pomocy osobom, które uległy wypadkowi lub są narażone na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia w górach, w szczególności na skutek upadku, upadku z wysokości, uderzenia spadającym kamieniem lub lodem, zasypania lawiną, rażenia piorunem, wychłodzenia, zachorowania, w szczególności ze względu na wpływ wysokości, zabłądzenia lub utknięcia ze względu na trudności terenu oraz transportowanie zwłok z obszaru gór. Z tym, że ratownictwo górskie będzie dotyczyło tych obszarów gór, które znajdują się poza

obszarem jednostek osadniczych i dróg publicznych. Działania ratownicze mają polegać m.in. na przyjęciu zgłoszenia o zdarzeniu, dotarciu na miejsce zdarzenia z wyposażeniem ratowniczym odpowiednim do warunków terenowych i rodzaju zdarzenia, udzielaniu co najmniej kwalifikowanej pierwszej pomocy, zabezpieczeniu miejsca zdarzenia, ewakuacji z miejsca stanowiącego zagrożenie dla życia i zdrowia, transporcie, osób, które uległy wypadkowi do możliwie najbliższej jednostki systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne, o których mowa w art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z 2007 r. Nr 89, poz. 590 i Nr 166, poz. 1172, z 2008 r. Nr 17, poz. 101), poszukiwaniu osób zaginionych w górach (art. 7 ust. 1). Ponadto w ramach ratownictwa górskiego odbywać się będzie transportowanie zwłok z obszaru gór. Niektóre z ww. działań ratowniczych będzie mogło być również prowadzone przy użyciu śmigłowca (art. 7 ust.3).

Projekt ustawy utrzymuje dotychczasowe rozwiązania dotyczące podmiotów odpowiedzialnych za ratownictwo górskie. Organizowanie pomocy osobom, które uległy wypadkowi lub są narażone na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia w górach powierzone zostały Tatrzzańskiemu Ochotniczemu Pogotowiu Ratunkowemu oraz do Górskiemu Ochotniczemu Pogotowiu Ratunkowemu (art. 6 ust. 1). Doświadczenie w organizacji akcji ratowniczych oraz posiadanie odpowiedniego zaplecza w postaci odpowiednio wyszkolonych kadr i sprzętu sprawia, że organizacje te są organizacjami wyspecjalizowanymi w ratownictwie górskim. Zgodnie z projektowanymi przepisami (art. 6 ust. 2) inne niż GOPR i TOPR społeczne organizacje ratownicze mogą prowadzić działalność z zakresu ratownictwa górskiego po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw wewnętrznych. Zgoda będzie udzielana, jeżeli łącznie zostaną spełnione następujące warunki:

- 1) obszar gór na którym ma być prowadzona działalność ratownicza, nie jest wystarczająco zabezpieczony przez GOPR lub TOPR, albo podmioty te nie są w stanie go zabezpieczyć;
- 2) posiadają kadrę ratowników górskich z uprawnieniami specjalistycznymi zweryfikowanymi przez GOPR lub TOPR;
- 3) posiadają siedzibę na terenie, na którym ma być prowadzona działalność ratownicza, własny sprzęt specjalistyczny, środki transportu i łączności;
- 4) wskażą źródła finansowania planowanej działalności;
- 5) przedstawią opinie wojewody i starosty, właściwych ze względu na obszar, na którym ma być prowadzona działalność ratownicza, co do celowości jej prowadzenia, a w przypadku prowadzenia działalności ratowniczej na obszarze parku narodowego lub krajobrazowego – także opinię dyrektora parku. Warunkiem udzielenia zgody będzie również przedstawienie opinii TOPR lub GOPR w zakresie spełniania warunków określonych w pkt 1 - 3.

Zgodnie z art. 8 projektu ustawy, podmioty działające w ramach ratownictwa górskiego będą kierować, koordynować i bezpośrednio prowadzić działania ratownicze w górach, organizować i prowadzić szkolenia ratowników górskich, wydawać opinie o warunkach bezpieczeństwa na zorganizowanych terenach narciarskich, prowadzić działalność profilaktyczną i edukacyjną dotyczącą bezpieczeństwa w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich.

Ponadto podmioty te będą uprawnione do:

- 1) prowadzenia ewakuacji z urządzeń linowych przeznaczonych do transportu osób;
- 2) zabezpieczania imprez sportowych organizowanych na terenie gór;

- 3) wydawania opinii dotyczących warunków bezpieczeństwa osób uprawiających rekreację ruchową, sport i turystykę w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich;
- 4) stwierdzania zagrożeń w zakresie bezpieczeństwa osób w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich oraz występowania do zarządców tych terenów i do organizatorów imprez sportowych z wnioskiem o usunięcie stwierdzonych zagrożeń;
- 5) udziału w działaniach ratowniczych poza obszarem gór, na wezwanie służb ustawowo powołanych do niesienia pomocy.

Z chwilą stwierdzenia zagrożeń nadzwyczajnych w zakresie bezpieczeństwa osób w górach lub na zorganizowanych terenach narciarskich, w szczególności takich jak wyjątkowo gwałtowne zjawiska atmosferyczne i skutki tych zjawisk, zagrożenie lawinowe, katastrofy w ruchu powietrznym i lądowym przedstawiciele GOPR lub TOPR lub społecznych organizacji ratowniczych posiadających zgodę ministra na prowadzenie ratownictwa górskiego będą uprawnione do:

- 1) skierowania wniosku do zarządzającego danym obszarem, obiektem lub urządzeniem o wstrzymanie eksploatacji obiektu i urządzenia lub zamknięcie obszaru dla ruchu osób do czasu ustąpienia lub usunięcia zagrożeń nadzwyczajnych;
- 2) wydawania zaleceń dla osób uprawiających rekreację ruchową, sport i turystykę w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich.

Wniosek wydany ustnie powinien zostać potwierdzony na piśmie i powinien zawierać określenie rodzaju zagrożenia nadzwyczajnego i imię i nazwisko osoby występującej z wnioskiem. Odwołanie wstrzymania eksploatacji lub zamknięcia terenu następuje w formie pisemnej (art. 10).

GOPR, TOPR, społeczne organizacje ratownicze posiadające zgodę ministra na prowadzenie ratownictwa górskiego współpracują i w czasie prowadzenia działań ratowniczych mogą korzystać z pomocy, w szczególności:

- 1) publicznych zakładów opieki zdrowotnej;
- 2) służb podległych lub nadzorowanych przez Ministra Obrony Narodowej oraz ministra właściwego do spraw wewnętrznych;
- 3) administracji lasów państwowych oraz parków narodowych i krajobrazowych.

Ratownik górski oraz ratownik narciarski przy wykonywaniu działań ratowniczych korzysta z ochrony przewidzianej w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.), dla funkcjonariuszy publicznych (art. 18 ust. 1).

Ratownikowi górskiemu wolno poświęcić dobra osobiste innej osoby, inne niż życie lub zdrowie, a także dobra majątkowe w zakresie, w jakim jest to niezbędne dla ratowania życia lub zdrowia osoby, która uległa wypadkowi w górach. Takie samo prawo przysługuje ratownikowi narciarskiemu (art. 18 ust. 2).

Projektowana ustawa nakłada obowiązek na osoby zarządzające zorganizowanymi terenami narciarskimi do zorganizowania na tych terenach ratownictwa. Bezpośrednie działania ratownicze na tych terenach będzie mógł podejmować ratownik narciarski – osoba posiadająca odpowiednie umiejętności m.in. w zakresie udzielania kwalifikowanej pierwszej pomocy oraz przejść specjalne szkolenia organizowane przez TOPR i GOPR. Zarządzający mogą zatrudnić ratownika narciarskiego lub też zlecić to TOPR-owi lub GOPR-owi.

Zgodnie z projektowanymi przepisami, zapewnienie warunków bezpieczeństwa osób przebywających w górach należy do organów administracji rządowej i jednostek samorządu terytorialnego, dyrekcji parków narodowych, a także do osób prawnych i fizycznych

prowadzących w górach działalność w zakresie kultury fizycznej i turystyki. Na podmiotach tych będą spoczywały następujące obowiązki w tym zakresie (art. 5):

- 1) udostępnianie, oznakowanie i zabezpieczenie terenów, obiektów i urządzeń służących do uprawiania rekreacji ruchowej, turystyki i sportu;
- 2) zapewnienie warunków do organizowania pomocy oraz ratowania osób, które uległy wypadkowi lub są narażone na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia, podmiotom o których mowa w art. 4;
- 3) określenie i upowszechnienie zasad korzystania z danego terenu, obiektu i urządzenia;
- 4) informowanie i ostrzeganie o warunkach pogodowych oraz zagrożeniu lawinowym, powodujących utrudnienia i zagrożenia dla zdrowia i życia osób;
- 5) prowadzenie działalności profilaktycznej i edukacyjnej dotyczącej bezpieczeństwa w górach.

Natomiast, zgodnie z art. 12 projektowanej ustawy, za zapewnienie warunków bezpieczeństwa osób uprawiających rekreację ruchową, sport i turystykę na zorganizowanych terenach narciarskich odpowiadają zarządzający tymi terenami. Zapewnienie warunków bezpieczeństwa na tych terenach polega, w szczególności na:

- 1) odpowiednim przygotowaniu, oznakowaniu, zabezpieczeniu terenów, obiektów i urządzeń służących do uprawiania narciarstwa i snowboardingu oraz bieżącą kontrolę stanu zabezpieczeń, oznaczeń i warunków narciarskich;
- 2) posiadaniu opinii o warunkach bezpieczeństwa na zorganizowanym terenie narciarskim, wydanej przez podmioty, o których mowa w art. 6;
- 3) zapewnieniu pomocy osobom, które uległy wypadkowi lub są narażone na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia;
- 4) określeniu i upowszechnieniu zasad korzystania z danego terenu, obiektu i urządzenia;
- 5) informowaniu o panujących warunkach narciarskich;
- 6) prowadzeniu działalności profilaktycznej i edukacyjnej dotyczącej bezpieczeństwa podczas uprawiania narciarstwa.

Projekt ustawy określa także zasady finansowania zadań ratownictwa górskiego. W aktualnym stanie prawnym finansowanie zadań ratownictwa górskiego odbywa się na podstawie ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 249, poz. 2104, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. Nr 96, poz. 873, z późn. zm.). Środki na ten cel przekazywane są z budżetu państwa (część 42, dział 754, rozdział 75415) oraz pochodzą z źródeł własnych organizacji.

Projektowane przepisy mają na celu wzmocnienie systemu finansowania ratownictwa górskiego w ramach środków administracji publicznej, a także doprecyzowanie przepisów związanych z przekazywaniem dotacji na realizację zadań ratownictwa górskiego i wodnego z budżetu państwa (budżetu MSWiA, część 42).

Zgodnie z art. 11 ust. 1 zadania z zakresu ratownictwa górskiego dofinansowane są przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych w ramach dotacji celowych przyznawanych z części budżetu państwa, której jest dysponentem. Dotacje, udzielane będą w szczególności na:

- 1) organizowanie pomocy oraz ratowanie osób, które uległy wypadkowi lub są narażone na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia w górach;

- 2) zapewnienie gotowości alarmowej ratowników oraz utrzymanie bazy ratowniczej i eksploatację sprzętu;
- 3) finansowanie lub dofinansowanie kosztów realizacji inwestycji i zakupów inwestycyjnych dla potrzeb ratownictwa górskiego;
- 4) edukację i profilaktykę w zakresie bezpieczeństwa w górach.

Dotacje te będą mogły być udzielane z pominięciem otwartego konkursu ofert.

Projektowane przepisy w zakresie finansowania ratownictwa górskiego pozwalają na dofinansowywanie działalności z zakresu ratownictwa górskiego również przez jednostki samorządu terytorialnego.

Kolejną zmianą, wynikającą z przedmiotu i zakresu działania oraz wyposażenia w sieć obserwacyjno-pomiarową, jest przypisanie obowiązku sporządzania komunikatu lawinowego Instytutowi Meteorologii i Gospodarki Wodnej (IMGW) w ramach konsultacji z podmiotami określonymi w art. 6 ust. 1 projektowanej. Prowadzenie obserwacji i pomiarów oraz opracowywanie prognoz i ekspertyz jest zadaniem statutowym Instytutu, dlatego też uwzględniono jego zadania w projektowanej regulacji.

W stosunku do IMGW powinien być zastosowany dwuletni okres dostosowawczy ze względu na konieczność zorganizowania służby lawinowej IMGW w regionach górskich Polski południowej. Obecnie działania IMGW w zakresie zagrożenia lawinowego ograniczają się wyłącznie do obszaru Tatr (wysokogórskie obserwatorium meteorologiczne na Kasprowym Wierchu), dla którego wykonywane są nie tylko pomiary meteorologiczne, ale również szczegółowe pomiary śniegowe oraz prowadzona jest systematyczna ewidencja lawin z zastosowaniem techniki GIS. W innych obszarach gór potencjalnie zagrożonych wystąpieniem lawin, IMGW wspomaga prognozą pogody proces decyzyjny jednostek odpowiedzialnych za ogłaszanie stopnia zagrożenia lawinowego. Proponowany przepis art. 23 ust. 1 nakłada na IMGW obowiązek stworzenia na tych obszarach takiego systemu jaki funkcjonuje już na obszarze Tatr. Wymaga to działań zarówno organizacyjnych wewnątrz IMGW, jak i zabezpieczenia środków finansowych na ten cel.

Projekt nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach dotyczących funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1) Podmioty, na które oddziałuje ustawa.

Projekt dotyczy w szczególności osób uprawiających turystykę i rekreację ruchową oraz sporty w górach, osób prawnych i fizycznych prowadzących w górach działalność w zakresie rekreacji ruchowej, kultury fizycznej i turystyki górskiej. Ustawa będzie miała także wpływ na funkcjonowanie Górskiego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego, Tatrzańskiego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego, organów administracji publicznej, organów jednostek samorządu terytorialnego oraz parków narodowych i krajobrazowych.

2) Konsultacje społeczne.

W ramach konsultacji społecznych, projekt ustawy zostanie przekazany Instytutowi Meteorologii i Gospodarki Wodnej (IMGW), Górskiemu Ochotniczemu Pogotowiu Ratunkowemu (GOPR), Tatrzańskiemu Ochotniczemu Pogotowiu Ratunkowemu (TOPR), Wodnemu Ochotniczemu Pogotowiu Ratunkowemu (WOPR), Mazurskiej Służbie Ratowniczej (MSR), Polskiemu Związkowi Alpinizmu (PZA), Polskiemu Towarzystwu Turystyczno-Krajoznawczemu (PTTK), organizacjom zrzeszającym właścicieli wyciągów narciarskich, a także Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414) niniejszy projekt został umieszczony na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji.

3) Wpływ regulacji na dochody i wydatki budżetu państwa i sektora publicznego

Szacuje się, że wejście w życie nowelizacji ustawy spowoduje dodatkowe wydatki (w okresie, o którym mowa w art. 23 projektu ustawy) z budżetu państwa głównie w zakresie realizacji przez IMGW nowych zadań. Wspomniane wydatki będą w głównej mierze związane z zapewnieniem IMGW wyposażenia w sprzęt specjalistyczny do pomiarów pokrywy śnieżnej, przeszkolenia osób wykonujących pomiary oraz przyjęcia dodatkowych osób. Koszty służby lawinowej IMGW wstępnie oszacowano na kwotę 1.767.000 zł w pierwszym roku jej funkcjonowania (organizacja i eksploatacja), w następnych latach przyjmuje się, że przedmiotowe koszty będą w przybliżeniu wynosić 1.092.000 zł rocznie. Z uwagi na wskazany w art. 23 ust. 1 termin, w którym IMGW ma obowiązek m.in. zorganizowania służby lawinowej w regionach górskich Polski południowej, środki na ten cel winny zostać zabezpieczone dopiero w projekcie ustawy budżetowej na rok 2010.

Ponadto, regulacje zawarte w ustawie mogą spowodować ewentualne dodatkowe wydatki dla jednostek samorządu terytorialnego w przypadku decyzji o ewentualnym dofinansowaniu działalności organizacji ratowniczych.

4) Wpływ regulacji na rynek pracy

Wejście w życie ustawy nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

5) Wpływ regulacji na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Wejście w życie ustawy nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki.

6) Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów

Wejście w życie ustawy przyczyni się do poprawy warunków bezpieczeństwa osób przebywających w górach, uprawiających turystykę i rekreację ruchową oraz sportu w górach, co w dalszej perspektywie może przełożyć się na rozwój turystyki w regionach.

7) Zgodność z prawem Unii Europejskiej

Regulacja nie jest objęta prawem Unii Europejskiej